

Bár még több mint egy hónapunk van a nagyböjti időszakig, a böjt egész évben 'rágcsálnivaló' témája a médiának. A túlsúly – hasonlóan a politikához – örök téma, mindenkinek van véleménye róla, sőt, egyesek tudni vélik még azt is, mi a megdönthetetlen igazság plusz-kilók dolgában. Tény, hogy mindenki magánügye a táplálkozás, az már viszont közegészségügyi feladat, hogy miként kezelik a helytelen életvitel okozta betegségeket. Pál apostol felteszi a kérdést a testi visszaélésekkel/túlkapásokkal kapcsolatban: „*Hát nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma?*” (1 Kor 6,19a) Ez elgondolkodtathatná a mértéktelenül sokat evőket, a dohányosokat, de a túl sokat televízió vagy computer előtt ülőket is...

Mi a baj a böjttel?

A böjttel semmi, hiszen amióta szakrális élményt keres az ember, azóta a böjt minden vallásban jelen van, igaz más-más értelmezéssel. A gondot mindig ugyanaz hozza elő: az egyes ember. Míg a moszlimok csak nappal nem esznek és nem isznak jó két héten keresztül a *ramadán* idején, eladdig a buddhistáknál a tápláléktól való önmegtartóztatás a meditációra való felkészülés része. A zsidók böjtölése több jeles ünnepnapjukhoz köthető – vallásuk egyébként is szigorú előírásokat parancsol meg az étkezéssel kapcsolatban – szinte nincs is ember, aki ne ismerné a *kóser* szó jelentését.

No de a keresztyénségen belül is igen változó gyakorlatokat találhatunk. Számos alkalommal tették fel a kérdést nekem: „*Milyen az evangélikus böjt? Böjtöltök ti*

egyáltalán?” A protestánsokat gyakran megvádolják, soha nem böjtölnek, de ez természetesen nem igaz. Az viszont igen, hogy ez mindenki magánügye, és ezért nem tartjuk etikusnak mások táplálkozási szokásait felróni, no meg hiteltelen is, amikor a „duplatokájú” prédikátor a szószék-ről a böjt szükségességéről prédikál.

A böjt fogalma beszűkült

A böjt nem egyszerűen a nevevés egyházi esztendőbe integrált néhány hetes (böjtben 6, ádventben 4) időszaka, amikor különösen oda kell figyelniünk étkezésünkre. Éppen ezért nem árt néhány dolgot újra felidézni.

A böjt nem „lékúra”, nem „méregtelenítés” és nem is a felesleges kilóktól való megszabadulás vasakaratos procedúrája! A böjt *vallásos cselekedet* és éppen ezért *közösségi testi-lelki gyakorlata* az embereknek. Aki egyedül böjtöl, az szélmalom-harcos Don Quijote a kalória-óriásokkal való csatában. Ilyenkor nagy az esélye az elbukásnak – lásd: ha valaki egyedül böjtöl, miközben családjá vidáman lakmározik a gazdagon megterített asztalnál...

A böjti időszakok az átlagosnál is stresszesebbek

Ádventben a karácsonyi készülődés és az évvégi zárások, nagyböjtben a rendelkezésre álló kevés idő ügyes beosztása a legnagyobb kihívás. Amíg a munkahelyen az egészséves munkaterv megszervezése szorongató időbeosztásunkat, a privát életben a kezdődő jobb időjárás a kert és házkörüli munkák sürgető elvégzése adja a napon-

kénti feladatokat. De éveleji hetekben hónapokban kell megszervezni a családi nyári programokat is... tennivaló és járulékos stressz tehát bőven akad!

Létezik jó böjt?

A böjt helytelen értelmezésben megkötöz, energiát vesz el, jöllehet a böjt azért van, hogy a tavaszi megújulást hozó Húsvét előtti várakozásos időszak erőgyűjtésben gazdag és felkészülésünk szép legyen!

Hogyan tudjuk ezt megvalósítani a hétköznapiakban? A hívó ember igyekezete arra irányul, ami Istennek tetsző, azaz dolgának fontossági sorrendjét a Lélek határozza meg! Nem a testből lesz az Ige, hanem az „Ige lett testté”, azaz: ami valóban tartalmat, megnyugvást ad, az nem testi, hanem lelki, az nem alulról, hanem felülről jön! Korunk nagy baja, hogy mindent a testi, az anyagi, a materiális, a racionalis felől közelít meg, ezért a „talált” válaszok is csak ilyen síkban mozognak. Az embert viszont az Istentől kapott lelke teszi emberré, s a SzentLélek alakítja át szeretet-centrikussá, ami által tükrözheti az isteni jóságot „istenképűségre teremtet” voltában.

Lemondani a jó dolgokról?

Az Ortodox Egyházban *négyszer* egy évben vannak hosszú böjtek: nagyböjtben 7 hétig, pünkösd után és augusztusban is 1-2 hétig, természetesen ádventben is, november közepétől karácsonyig, és mindemellett minden szerdán és pénteken szigorú böjt van érvényben: ilyenkor hús, tojás és mindenféle tejtermék tilalom alatt áll.

Hogyan lehet ezt kibírni?

Isten nélkül sehogy. Ugyanis a lemondás mindig fájdalommal, gyakran keserűséggel jár együtt. Arra gyerekkorunktól kezdődően „kondicionál az élet”, hogyan szerezzünk meg dolgokat, de azt nem tanítják meg sem az iskolában és sajnos, ott-hon se igazán, hogyan *engedjünk el* dolgokat.

Aki hívó életet él, az Isten előtt tudatosan éli meg mindennapjait és gyakorolja az „*elengedés művészetét*”. Ha valamit, sőt ha valakit elengedünk, akkor visszaadjuk Isten kezébe. Ez mindig felszabadít, soha nem vesz el, hanem ad, mert ha elengedjük azt, ami testi, akkor emelkedünk a Lélek felé. Ez a többségnek nem sikerül, mert „testben gondolkodnak”, de aki szívébe engedi a Lelket, az harmincszoros, hatvanszoros, sőt, százszoros termést hoz: nem az odaátban, már az idelentben is!

Kedves Testvéreim!

Lutherrózsánk 29. évfolyamába léptünk, melynek első, „bőjtelő” havi számával jelentkezem. Többen kérdezték tőlem, miért eggyel több az évfolyam-szám, amikor az impresszumban csak 1992 Ádventje szerepel alapítási dátumként? A válasz igen egyszerű (a korrektség végett): a *Lutherrózs*a az egykori gyülekezeti újságocskánk, a „Tatai Evangélikus Harangszó” jogutódja, de az 1988-1992 között kiadott, rendszeresen megjelenő pásztorleveleimet – ezeket az általam vezetett nyomdában, az akkori Teológiai Akadémián (ma Evangélikus Hittudományi Egyetem) írtam/nyomtattam ki – s ifjúkori lelkési lendületemmel „összefoglalóan” egy évfolyamnak vettem.

Ebben a mostani 'kerek' 2020-as esztendőben is ugyanazzal a céllal írom/szerkesztem, mint három évtizeddel ezelőtt: lelkiséget segíteni, az összetartozás érzését erősíteni, az információáramlást szolgálni.

Bár nem volt szándékomban (idő híján) egy februári LR-t is kiadni (bőjt Lutherrózsában gondolkodtam), de néhány testvérünk kedvesen szóvá is tette a hónapleji szokásos LR-szám hiányát, így munkához láttam... Remélem, Testvéreim találnak benne valami építőt, ami aztán inspirálja őket, hogy jelenlétükkel erősítsék alkalmainkat!

Lelkipásztori
szeretettel gondolva
Testvéreimre és
Olvasóimra,
köszöntök Mindenkit!
Erős vár a mi Istenünk!

János Ráncsik

Január 23-án „kihelyezett” hittanórát tartottunk, melynek keretében „refis” 11-dikes evangélikus diákjain gyülekezetünk történetével ismerkedhettek.

Foto: frankom

Foto: frankom

Rövid-hírek

December 22-én istentiszteletünk keretében **Dr. Szabó Előd** vezető lelkész, **Dr. Varga József** főgondnok és **Vadász Ferenc** gondnok jelenlétében ígérel és a református gyülekezet adományával köszönték meg, hogy alkalmait 8 hónapon át kistemplomunkban tarthatták. A nagylelkű adományt örömmel fogadtuk, mely készülők központi fűtésünk finansziális terheit enyhíti.

Foto: Vargai István

December 23-án délután „karácsony-váró” jó hangulatban közösen feldíszítettük gyülekezeti karácsonyfánkat, amit idén is **Flórián Lajos** és családja adományozott. Köszönjük nekik, áldás legyen rajta!

Foto: frankom

December 24-én szentesti(délutáni) istentiszteletünkön – mely egyben a „gyermek karácsonya” is – meghallgattuk a gyermekek műsorát is, melynek előkészítését ill. levezetését köszönjük **Széles Anikó** és **Sziklai Ágnes** testvéreinknek.

Foto: frankom

Foto: frankom

Foto: frankom

Foto: frankom

Január 11-én templomunkban Isten előtt **Selmeczi Márk Benjámin** (ev.) és **Ráncsik Rebeka** (róm. kat.) testvéreink házasságot kötöttek. Az ökumenikus esküvő igehirdetési szolgálatát **Köbli Tamás** plébános, a liturgia szolgálatát megosztva **id. Selmeczi Lajos** evangélikus lelkész, **Ráncsik Róbert** akolitus (diakónus-segítő) és jómagam végeztük. Az UR-Isten áldása kísérje őket! (Cikk a 10-11. oldalon!)

Foto: frankom

Január 15-én az agostyáni ököfalú Em-lékerdő-tetőjében eltemettük **Mándi-Márton Gábor Zoltán** testvérünket, akit 75 éves korában szólított magához az élet és halál URa. Emléke legyen áldott!

Január 21-én az ökumenikus imahét keretében a mocsai református gyülekezetben igehirdetéssel szolgáltam. A liturgiát **Sós Szilárd** református lelkipásztor testvérem vezette. Az ökumenikus istentisztelet után a parókián testvéri beszélgetéssel zártuk a napot.

Foto: frankom

Foto: frankom

Rövid-híreink az utolsó oldalon folytatódnak!

Ökumenikus imahét – 2020

Január 20-24. között városunkban a történelmi egyházak részvételével megtartottuk az egyetemes imaheti alkalmainkat a „krisztushívők egységéért”. Az alábbi képekkel és néhány mondattal megpróbáljuk visszaadni a léleképítő alkalmak hangulatát, s az istentiszteleteket követő testvéri beszélgetések örömeit, melynek keretét a szokásos szeretetvendégségek adták.

Foto: frankom

Imahetünket református testvéreinknél kezdtük, ahol én szolgáltam igemagyarázattal, kiemelve: Aki az Úrnak szolgál, nincs félnivalója az élet viharos tengerén. Szerdán kistemplomunkban Havassy Bálint atya a közösség fontosságáról, városunk példás ökumenikus együttműködéséről szolt, s hogy ez Isten munkája és ezért legyünk hálásak. Záróalkalmon Dr. Szabó Előd egyháztörténeti példákkal alátámasztva egymás megismerésének a fontosságát és az elfogadás áldásos gyümölcseit emelte ki a krisztuskövető emberek életében.

Foto: frankom

Foto: frankom

Foto: morozsmarta

Foto: morozsmarta

Foto: morozsmarta

Foto: morozsmarta

Foto: frankom

Foto: frankom

Határtalanul...

Beszélgetés a Házasság Hetében
gondviselésről, szövetségről,
sorsról, hitről és kitartásról

Amikor Magyarországon a fiatalok a hanyatló szocializmus utolsó hónapjaiban gondtalanul diszkóztak vagy rockkoncertekre jártak és várták a nagy „jóléti” változást, eladdig egy fiatal házaspár a Brassó melletti Négyfaluban életük legnehezebb döntésére készültek: elhagyják-e szülőföldjüket vagy maradjanak? A döntés meghozatalát két kisgyermekük, az ötéves Jánoska és kétéves Meluska (Melinda) jövőjéért érzett aggodalom és János „munkaszolgálatos” behívója is sürgette... Élettörténetük a közelmúlt történelmének olyan részeit is megvilágítja, amit a történelemkönyvek száraz elemzései soha nem adnak vissza: az Isten gondviselésének személyes sorsban való megtapasztalását. Kérésemre őszinte szavaikkal tanúságtételként és tanulságképpen felidéztek egy olyan korszakot is, amit a mai fiatalok hál' Istennek már nem ismernek.

Hazánkban 2020-ban tizenharmadik alkalommal rendezik meg a *Házasság Hetét* a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával. Az országos rendezvénysorozat célja, hogy felhívja a figyelmet a házasság, a család értékeire és fontosságára, valamint hogy segítséget nyújtson a házasságra készülőknek vagy a párkapcsolati problémákkal szembesülőknek.

A Házasság Hetét – amelyhez hazai és nemzetközi szinten is számos ismert közéleti személyiség csatlakozott, kifejezve elköteleződését a házasság, a család ügye iránt – mára 4 kontinens 21 országában ünneplik. Hazánkban az országos eseménysorozatot 2008 óta rendezik meg a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával, számtalan nagyváros, település, közösség részvételével. A *Házasság Hete Szervezőbizottsága* által koordinált központi programok fővédnöke 2013 óta *Herczegh Anita*, a köztársasági elnök felesége.

Magyarországon minden évben egy házaspárt kérnek fel, hogy legyenek a rendezvény arcai. A 2008-as kezdő évben *Döbrentey Ildikó* és *Levente Péter* előadóművészek voltak, akiket további hiteles „arcok” követtek.

A Lutherrózsa szerkesztősége a házasság hetének ezévi, „helyi”, gyülekezeti arcainak a **Csörök-házaspárt** választotta: **Jánost** és **Melindát**, akiket még komáromi helyettesítésem éveiből – jó 20 éve – ismerek. Gyülekezetünk régóta hűséges tagjai ők, akik *Dunaalmáson* élnek. Gyermekük, *János* és *Melinda* már felnőttek, „kirepültek” a családi fészekből, ők is családosak, szépen nevelik gyermekeiket *Natasát* és *Ábelt* valamint *Kiliánt*.

János, hogyan is kerültetek Ti Almásfüzitőre? Mi volt az indító ok, hogy átjöttetek?

János: 1988-ban „települtünk” át Magyarországra a *Brassó-megyei Négyfaluból*. Miután átjöttünk, albérletben kezdtük és az almásfüzitői MOL-hoz sikerült bejutnunk, s ott kezdtünk el dolgozni. A kiváltó ok a *kommunizmus volt...* no és az, hogy annak idején nagyon üldözték a magyarokat. A százszokat is, de azokat *Ceausescu* (ejtsd: csauceszku) jó pénzért már korábban „kiárulta” az akkori NSZK-nak...

Melinda: Az úgy volt, hogy mi ’88 április végén hagytuk el Romániát. Az egy dolog hogy nagyon nehéz életünk volt, nem lehetett élelmet kapni, köztudott volt, hogy ekkor jegyrendszer volt, s állandó élelemhiánnyal küszködtünk...

„1988-ban annyira nem volt élelem, hogy a maroknyi adagokért a közterekben verekedések vagy nagyobb utcai rendbontások törték ki. Ekkor Ceausescu egy olyan törvényt vezetett be, amely megszabta, hogy a különféle társadalmi rétegek mennyi eledelt fogyaszthatnak, ami *abszurdumainak* tetőpontja volt már. Mindezt „a népesség tudományos táplálkozásának elősegítését” célzó törvénynek nevezték, amely gyakorlatilag azt jelentette, hogy a nyomor Romániában törvényes, tudományos, jogos és megalapozott.” (forrás: net)

Melinda: Végso megoldásként sok körunkbeli fiatal hagyta el akkor szülőföldjét, „így vagy úgy” – valójában „megszöktek”, a legtöbben tiltott határátlépés útján. Akkoriban volt egy rendelet, ami úgy szólt, hogy aki „nemzetiségi”, – magyarul nem román – az nem hagyhatja el Romániát. A döntés akkor született meg bennünk, amikor János megkapta a behívóját. Annak idején nagyon sok magyar nemzetiségű, főleg családos fiatalembert vittek el a Duna-deltába *kötelező munkavégzésre*. Ekkor építették *Bukarestben* az ún. *Ceausescu-palotát* (ma országház). De úgy elvitték a férfiakat, hogy a feleségek 2-3 hónapig azt sem tudták, hol vannak a

férjeik! János is megkapta a behívót, ami arról szólt, hogy ilyen és ilyen felszereléssel, a bácsfalusi iskola területén gyülekezzenek, s majd később megkapják, melyik napon, s akkor el lesznek vive... No, mi ezt nem vártuk meg!

Hány évesek voltatok ekkor?

Melinda: Én 26 voltam, Jani akkor 33-34 éves, s megvoltak már a gyerekek. *Melcsike* kétév-kéthónapos volt, *Jánoska* úgy ötéves. Direkt Magyarországra nem jöhettünk, legfeljebb úgy, hogy egyikünk otthon marad. Úgy tudtunk ketten eljönni, hogy feliratkoztunk egy listára. Ez egy utazási iroda által szervezett kirándulócsoporthoz volt, aminek az uticélja csehországi kastélyok megtekintése volt. (Akkor még ugye Csehszlovákia létezett.) Az igazság, hogy erre a listára csak úgy tudtunk mindketten felkerülni, hogy a családban volt valaki, aki jóban volt egy *secu*-ssal (Securitate a román kommunista diktatúra titkosszolgálat volt), aki megmondta, hogy „*mi az ára*” a listárákerülésnek. A „biztosíték” az volt, hogy a két gyermekünknek otthon kellett maradnia... *Melcsike* anyósomhoz került, *Jánoska* pedig a szüleimhez.

Nos, mi megfizettük ezt a nem kis összeget, s bekerültünk abba a 15 fős csoportba, amiben hárman(!) „szekusok” voltak, akik „vigyáztak” ránk. Repülővel mentünk *Bukarestből* – természetesen közvetlenül – *Prágába*, ahonnan ide-oda vittek minket. Legvégső állomás *Pozsony* volt, s az utolsó napon a *Pöstyéni barlangok* megtekintése volt az uticél. Mi azt mondtuk Jánossal, hogy nem szeretnénk elmenni, mert van egy kis német márkánk, amit el akarunk költeni.

János: A többiek elmentek, mi pedig ott maradtunk a hotelben, de azért egy szekus ottmaradt a bejáratnál – a bárban iszogatót – s közben figyelte volna, hogy mi milyen irányba indulunk el.

Foto: családi archívum

Melinda konfirmációjának fotója „nagyatával” (anyai ágon) *Rostás Dénes* unitárius lelkész-szel, teológiai tanárral.

Foto: családi archívum

János konfirmációjának emlékfotója a bácsfalusi evangélikus templomban.

Foto: családi archívum

Jánoska konfirmációjának emlékfotója ugyanott, a bácsfalusi evangélikus templomban.

Melinda: Mi azonban a hátsó vészkijáraton, ahol éppen takarítók dolgoztak, el tudtuk hagyni az épületet. Mi már *Prágában* a kirándulás elején bementünk a magyar nagykövetségre és elmondtuk, mi a szándékunk. (Sosem felejttem el, *Taba Lajos* volt akkor a nagykövet.) Ő akkor le akart minket erről beszélni, azt mondta, lehet, hogy soha nem látjuk a gyermekeinket.

János: Akkor olyan feszült volt a két ország között a helyzet, hogy a románok ezt biztosan nem hagyták volna szó nélkül, hogy csak úgy „átengedjenek” minket.

Melinda: Pont akkor volt Prágában egy magasszintű találkozás Csehszlovákia és Románia között. Pozsonyban is próbálkoztunk a főkonzulátuson, de nem tudtak, illetve nem mertek segítséget adni, kitérő válaszokat kaptunk: „*most zajlik a Duna*” stb. Nem tudtunk mást tenni, feltérképeztük a környéket, s busszal elmentünk egy Csuny nevű faluig, ami még Szlovákiának a része a „hármashatárnál”. Megdöbbenve láttuk – ahogyan ez várható is volt és szokás is volt –, hogy azok a katonák, akik ott álltak a buszmegállóban – mert a határsávi települések személyforgalmát folyamatosan ellenőrizték –, hogy nem szálltak fel a buszra...

János: Könnyen lebuktunk volna, hiszen nálunk nem is volt semmilyen hivatalos irat. Meghunyáskodva ültünk a buszon, s nagy kő esett le a szívünkről, amikor elindult a busz – katonák nélkül.

Melinda: Ezután elmentünk egy magyar faluba, ahol segítséget próbáltunk kérni többektől, hogy merre menjünk tovább, de elzárkóztak.

János: Azt mondták: „*Jaj, menjenek innen, nehogy meghallja valaki mit akarnak maguk*”... féltek.

Melinda: Amikor visszafelé jöttünk a faluból, Jani a buszon megkérdezett egy fiatalembert – lesz, ami lesz – hogyan lehetne átjutni Magyarországra? Ő el is mondta, sőt, le is rajzolta, hogy merre van a határ, s hol lehet átjutni, merre milyen tájékozási pontok vannak. Másnap ezen útmutatások szerint indultunk el Jánossal és egy Brassó mellől származó „kisöreggel”, aki egyik este bejött hozzánk a szállodai szobánkba és azt mondta: „*Látom én ám, hogy maguk miben mesterkednek! Vigyenek engem is magukkal, akkor nem szólok senkinek*.” Így is volt.

János: A határmenti falu utcájában járőröztek a katonák. Én mindig óvatosan kifigyeltem, melyik utcába mentek be, s akkor mi gyorsan átsurrantunk a következőbe. Bizony, voltak „éles” helyzetek, de hála Istennek, elértük a Dunát, s már láttuk is a határkövet, pontosan ott, ahová lerajzolta a buszon az a fiatalember... Igen ám, de valamilyen okból, mi a szlovák területen futkostunk. Éreztük, hogy nem jó helyen vagyunk, de nem tudtuk pontosan hol is vagyunk. Hosszú órák teltek el így...

Melinda: Aztán János azt mondta, most már mindegy, odamegy az egyik billences teherautóhoz – mert ezek a kamionok hordták a követ a Bős-i vízerőmű duzzasztógátájához – és megkérdezi, hogy merre is vagyunk. Mi pedig megbújtunk a bokorban a „kisöreggel”... Mikor János visszajött, akkor azt mondta: a sofőr megígérte, hogy szól a határőröknek.

János: Azt persze nem tudtuk, kit hoz ránk, de ekkor már mindent „feltettünk

egy lapra”... Jó idő múlva jött is a teherautó, a sofőr pedig azt mondta: „*Szálljanak fel, elviszem magukat a magyar határőrökhöz*.”

Melinda: Így is történt. Ők aztán behoztak minket Sopronba, ott kihallgattak minket a megfelelő módon és a fogdában töltöttünk egy éjszakát. Másnap átvittek minket Győrbe, s ott feltettek a Pestre menő vonatra. Pesten megtudtuk, hogy az Üllői úton fogadják a menekülteket. Egy volt laktanyában szállásoltak el minket – a kisöreggel együtt. A szobában volt ugyan egy mosdókagyló, de nem volt WC vagy tusoló. Ez kellemetlen volt, mert a közeli aluljáró WC-jébe kellett lejárunk egy hétig, amíg intéztük a menekültügyi státusunkat, s közben meg munkát is kerestünk. Végre Szentendrén találtunk egy albérletet. Ott János el tudott helyezkedni egy villanyszerelő szövetkezetben, én pedig Pomázon az Írószer Szövetkezetben kaptam munkát. Azután Dunaalmáson volt Jánosnak egy ismerőse, s ide költözhettünk hozzá, így kerültünk aztán nem sokára Almásfüzitőre a MOL RT-hez, ahol szolgálati lakást kaptunk.

Ha fiatal lennék, azt mondanám kalandos volt az utatok idáig, de magam is átéltem a '70-es '80-as évek pártállami viszonyait, de a mi magyarhoni szocializmusunk összehasonlíthatatlan volt a Ceaucescu-diktatúrával... Nem féltetek?

János: Katonaviselt ember voltam, heggyivadász. Hegymászás, sielés, lövészet – elég kemény kihívások ezek – *hadosztályközi triatlon versenyeken* szép eredményeket is értem el, de bizony a „félsz” ott volt bennem. Nem magam, hanem a családom miatt. De ha az ember, elhatároz valamit az övéiért, s már benne van, akkor igyekszik a feladatra koncentrálni, hogy sikerüljön. Gyerekkoromat meghatározta, hogy vallásos családban nőttem fel. Minden ősöm emberemlékezet óta – mint a környéken szinte mindenki, *szászok és magyarok – evangélikusok* voltak. De amikor elhatároztuk, hogy megteesszük életünk legnagyobb lépését, akkor én pár nappal korábban bizony elmentem a brassói nagy katolikus templomba, s a fészületnél imádkoztam, hogy a Jóisten se-

Emlékfotó a katonaevekből... János az álló sorban balról a harmadik.

Az utolsó közös születésnapjuk – eljöveteleik előtt. Melinda szülei az unokákkal.

Az utolsó közös születésnap Négyfaluban – ájtóvetelük előtt. Még együtt a családdal...

gítsen meg minket...(ekkor Jánosom szeme sarkából kibuggyant egy könnyecsepp, s bizony el-
érezékenyültem vele együtt én is) ...és megse-
gített!

Ha csak arra gondolok, hogy kétszer is fel kellett volna szállniuk a szlovák határőröknek ellenőrzés végett a buszra, de valamilyen okból – Isten gondviselése volt ez is(!) – egyszer sem tették... A Jóisten segítsége nélkül kudarcba fulladt volna a kísérletünk, hiszen ott voltunk a katonák „karmai” közt.

Melinda: Azért én is elmentem előtte a lelkészhez Brassóba. Nekünk *unitáriusoknak* legközelebb csak ott volt templomunk, ahol *Májai Endre* volt a lelkész. Vele beszéltem és elmondtam, hogy mire készülünk. Támogatott elhatározásunkban, sőt, egyenesen biztatott, hogy „lépjük meg”. Nem mondta egy szóval sem, hogy gondoljuk át még egyszer vagy várjunk még egy kicsit. Mellénk állt és adott egy listát is, ami *Nyugat-Európában szolgáló unitárius lelkészek névsorából állt, címmel, telefonszámmal*, hogy ha valami gondunk támad, bátran forduljunk hozzájuk, ők segíteni fognak.

Átjöttetek, itt voltatok, de a gyerekek otthon maradtak...

Melinda: Mátyás! Ez életünk lelkileg legnehezebb szakasza volt. Tudtuk, hogy jó helyen vannak, hiszen *Jánoska* az én édesanyámhoz került, *Melcsikét* pedig anyósom gondjaira bíztuk. Tudtuk, ha kide-

Foto: családi archívum

Csórik János és Jakab Melinda esküvője 1982. július 10-én. (A képen még: János nővére és férje.)

rül, hogy illegálisan hagytuk el Romániát, azaz „disszidáltunk”, akkor ennek következményei lesznek. Jánosnak pl. volt egy ingatlanhátrész tulajdona, amit rögtön „államosítottak”, s a Securitate is elkezdett kijárni a nagymamákhöz.

János: Az úgy volt, hogy ilyen esetben igyekeztek a „nemzetiségi” gyerekeket kiszakítani környezetükből, magyarul „állami gondozásba” vették őket. Az én anyumhoz is kiment egy „szekus” tiszt, de édesanyám azt mondta: „Engem elvihetnek innen, de ezt a gyereket innen sehova nem viszik el!” A tiszt látta az elszántságát, s hogy a gyerek jó környezetben van, aztán nem is jött hozzá többször.

Aztán jött az 1989-es decemberi, temesvári forradalom és 24 óra alatt elsöpörte a Ceaușescu-érát...

Melinda: Igen, de ekkor még csak 1988-at írtunk, nem tudtuk, hogy mi fog történni egy év múlva! Elkezdtem mindenhová járni,

Foto: családi archívum

János édesanyja az unokákkal.

hogy a gyerekeket valahogyan áthozzuk. Rengeteget jártam minisztériumokba, voltam a Nemzetközi Vöröskeresztnél, a román nagykövetségen, az orosz nagykövetségen, még az izraelin is, de sehol nem tudtak segíteni. Hol erre, hol arra hívtak, hogy miért nem. 10 hónap telt el így, s közben már arra is gondoltunk, hogy valahogyan kiszöktetjük őket, de végül nem mertük felvállalni, túlságosan kockázatos utak voltak ezek. Végül 10 hónap folyamatos reménykedés után egyszer hívtak a magyar külügyminisztérium konzuli főosztályára, ahol a román referens közölte, úgy néz ki, meg tudják oldani hivatalosan, de nem tudhat erről senki sem otthon, sem itthon. Ekkor már 1989 februárja volt. Egy ismerős házaspár ment át Romániába, mi pedig Püspökladányban váakoztunk... Hála Istennek, minden sikerült, végre együtt volt a család! Gondolhatod, rettenetesen boldogok voltunk.

Az előbb viszont azt mondtad, hogy ezután következett két nagyon nehéz év...

Melinda: Így igaz. Az állandó stressz nem múlt el nyomtalanul, megkarcolta az egészségemet... Nehezen épültem fel, de a Jóisten megsegített, s visszatekintve, mindenért nagyon hálás vagyok. Tudod Mátyás, ha az embernek nincs semmi mása csak a maga ereje, meg a becsületzava, akkor mindent megtesz, hogy elismerjék. Igyekszik többet tenni, vállalni. Csináltam én mindent: műszerésznek reggelit vásároltam be, kávéfőztem, takarítottam, megcsináltam mindent, amit kellett, ha WC-t kellett tisztítani, akkor azt. Aztán sikerült bejutnom a MOL RT-nél a Külkereskedelmi Osztályra, ahonnan elküldtek vámkezelői tanfolyamra – itt a román nyelvtudás valamelyest jól jött – közben a gyerekek elkezdtek iskolába járni. Kezdtünk „egyesbe járni.” Aztán a kereskedelmi osztályról átszállítottak a pénzügyi osztályra, ott kineveztek számlázási csoportvezetőnek és elküldtek egy mérlegképes könyvelői tanfolyamra, s amikor megalakult a MOL RT-nél a Credit Management, annak tagja lettem. Innentől kezdve „megpecsételődött a sorsom”. Először csak Dunaalmás és Füzitő között ingáztam, aztán Dunaalmásról Budapestre – mind a mai napig –, de egy napot „home office”-olok (otthonról dolgozás), ez jó. Közben elvégeztem a Modern Üzleti Tudományok Főiskoláját Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok szakon.

János: Igyekeztünk megfelelni az elvárásoknak itt Magyarországon és folyamatosan képeztük magunkat. Így végeztem el én is itt a gépipari technikumot. S erre biztattuk mindig a gyermekeinket is. „Jánoska” is éppen pár napja – hála Istennek – szép eredménnyel „lediplomázott”.

Végezetül hadd kérdezzem, mit jelent Nektek a hit?

Melinda: Nekem anyai nagyapám – bár messze laktunk egymástól, Ő Kolozsváron mi

Rostás Dénes 1903. december 23-án született Komjátszegen. 1929 és 1932 között volt a manchesteri Unitarian College diákja. 1931 és 1934 között Medgyesen és Erzsébetvároson, 1934-től 1942-ig Káinokon, 1942-től 1950-ig Bölönben, 1950-től 1959-ig Alsófelsőszentmihályon volt lelkész. Esperese volt a háromszéki és a Kolozs-Tordai egyházkörnek. Rövid ideig, 1959-től 1961-ig a Protestáns Teológiai Intézetben volt tanár (rendszerezes teológiát tanított), 1962-től pedig 1970-ig a kolozsvári egyházközségnek volt lelkésze. Tanulmányait a Keresztény Magvető közölte. 1980. október 2-án, 77 éves korában halt meg Kolozsváron. Sírja a Házsongárdi temetőben található.

Brassó közelében éltünk – példaértékű élete, kitartása a hitben, a megmaradásban, a megtartásban, óriási erőt ad nekem mind a mai napig. Bár anyai ágon unitárius vagyok, édesapám evangélikus, s egyébként a nagycsaládban mindenki az. Jó ezt tudni, érezni, s hogy az ősök hite bennünk, általunk él tovább. Ezt szeretnénk továbbadni, gyerekeinknek, unokáinknak, hiszen mi is úgy kaptuk a mintát szüleinktől.

Ehhez én is kérem Rátok a Jólsten megtartó kegyelmét és áldását! Köszönöm, hogy emlékeztetek és megosztottátok velem családtörténetetek egy részét, s ezzel még közelebb kerülhettem hozzátok!

Elköszönés...

„Kapcsolati ember” – így emlegették, s mondtam nemegyszer én is. Nevét még teológus koromban hallottam először – rögtön megjegyeztem: „PP” – kezdő lelkészként pedig bárhová mentem, **Palásti Pétert mindenki ismerte, kapcsolópont volt beszélgetésekben. Már zsenge lelkészkedésem idején kitüntetett figyelmével, ami bátorított, segített, hogy „szokjam a helyemet” itt Tatán. Sok-sok beszélgetés – szakmalak is – újra és újra rávilágítottak: Mindkettőnk számára az **EMBER állt a középpontban. Most is emlékek kavarognak bennem... s ez még sokáig így lesz.****

Fotó: KEMMA

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várják az Ő megjelenését.” 2 Tim 4,7-8

Gyászoló Gyülekezet!

Kedves Testvéreim az ÚRJézus Krisztusban!

Pál apostol korának igen művelt embere volt. 5 nyelven anyanyelvi szinten beszélt, mint római polgár is szabadon és sokat utazott. Ugyan tehetős szülők gyermeke volt, de tanult rabbi létére maga is keményen dolgozott, sátorkészítő vállalkozása volt. Szinte elképzelhetetlen, hogy ne ismerte volna az olimpiai játékokat, hiszen az ő korában már mintegy 800 éves múltra tekinthetett vissza ez a különleges esemény. Pál apostol, aki az ÚSZ 27 könyvéből 13/14-et írt, melyekben gyakran nyúl a sportból mindenki által jól érthető képekhez, hasonlatokhoz... így érzékelteti ifjú segítőjének Timóteusnak is a *hitet a futáshoz*...

Életünk valóban egy évtizedeken át tartó küzdelmes futás, ahogyan igénken hallhattuk. Nem *időre* futunk, hanem *célba*, nem másokat akarunk legyőzni, hanem önmagunkat! Igaz, mindenkinek egészen személyes adottságokkal kell letudnia a távot, ugyanakkor mindenki a saját terheivel és félelmeivel megy ki ebből a látható világból, abba a nem-látható másíkba. Futás közben azonban nem mindegy, hogy ki mit hisz, remél a célban!

Nemcsak a sportolók, a művészek is jól tudják, hogy az edzés, a versenyre az előadásra való készülés még nem a siker záloga. Ebből kiindulva, ha egész életünket a „*végső és végtelen dabrabra*” való felkészülésnek tekintjük, akkor földi életünkkel egyáltalán nem a halálra készülünk, hanem arra, ami azután következik.

Palásti Péter tudta mi a cél, tudta hová készül, tudta kihez megy! Bizalomteljes nagy hitéről csak nagyon keveseknek beszélt, hiszen a hit ajándék, amit kapunk az URItentől, de mindig embereken keresztül, szavakban, tettekben. Péter életében a közvetítő elsősorban az Édesanyja volt, aki Istennek Pétert formáló áldásos eszköze volt, később pedig családja formálta tovább.

Honnan tudom ezt? Beszélgetéseinkből. Nemcsak kortársak, kollégák is voltunk; igaz más szekéren ültünk, de mindkettőnk feladata a közösség szolgálata volt. Ő mint professzionális világi újságíró, jómagam, mint 7 éven át egyházi sajtóban dolgozó. Mindkettőnk munkaeszköze az *őszinte*, a *hiteles* szó volt, ami az igazságot hordozza és elvezet az értékek felismeréséhez.

Az igazság azonban az, hogy az igazság megfogalmazása az egyik legnehezebb feladat! Annak ugyanis mindig következmé-

nyei vannak. A kimondott üzenet magasságokat és mélységeket tárhat fel, amit nem mindenki szeret. Péter tudta ezt, de vállalta. Az ezzel járó gyötrelmeket is, hiszen egyik történelmi korszakban ezért volt nehéz az igazság kódolt megírása, a másikban pedig azért volt terhes.

De a próféta, aki a szavak embere, az üzenet közvetítője, nem teheti meg, hogyha elhívása van, akkor ne azt tegye, amit elhívó Ura rábízott. (Az ószövetségi korban a prófétát látónak mondták, mert lát olyat, ami mások szeme elől el van rejtve.)

Péter életében a hívás, az elhívás a *vocatio interna* (a belső elhívás) hamar kiderült. Olykor megemlítette, hogy általános iskola 6. osztályában már cikket/beszámolót írt, az akkori *Dolgozók Lapjába*... Aztán ennek a belső hangnak engedelmessé, az újságírást – mint az igazság kimondását irodalmi formában – fél évszázadon át művelte magas szinten, hogy akinek volt szeme a látásra és volt füle a hallásra, az a sorok között is meglássa, meghallja a fontos üzenetet; mert *csak az a fontos, ami emel, növel, épít, szépít*... Ez prófétikus feladat.

Gyászoló Gyülekezet, kedves Testvéreim!

A prófétálás, nem ideig-óráig tartó szerep, a prófétaság az életforma. Lutherkabátomat „szőgre akasztani” én sem tudom, szekrénybe zárnai majd csak utódaim fogják, mert egyedül Isten az, aki egyszer majd rólam is leveszi, no meg az ezzel járó elhívás súlyos terheit is; ahogyan Péter is az *utolsó pillanatig nem engedte el a tollat*, de Isten, az Élet és a Halál URa az ő kezéből most hirtelen kiragadta... Ezt most nem értjük, ezért állunk „itt és most” döbbenet mindannyian, de tudjuk kimondatlanul: kérdéseinkre a válaszok az Odaátban várnak ránk...

Kedves Testvéreim!

Amíg ebben a világban létezőnk, addig az életünk végét jelző határátkö túloldalát általában mozdulatlanul véljük, pedig ez inkább fordítva van. A mi krisztusi hitünk pontosan azt reméli, hogy nem a megváltoztathatatlan örök nyugalomba – volt, ami volt, most már örökre így marad –, hanem az Isten dinamizmusába halunk bele.

Így lesz hitünk jutalma egy életút végén az „Istenbe való belehalás”, mely az egész ember beteljesedését jelenti, amelynek során *kegyelmesen ítéletre kerülünk, tisztulást nyerünk, minden hiányunkból kigyógyulunk, megvilágosodunk és teljessé válunk az örök életben*. Ez hitünk reménysége, hogy a halál után Isten által teljes és egész emberré válunk, akkor leszünk olyanok – megújult, újjáteremtett formában – amilyenek mindig is szerettünk volna lenni.

Sokan vannak, akik számára ez elképzelhetetlen, de az örök élet reménysége nemhogy kizárja, hanem magában foglalja a vég-

telen fejlődést. Egészen új, nem is sejthető és felfoghatatlan, elképzelhetetlen és kimondhatatlan az örök élet dicsősége, tényleg olyan, ahogyan olvashatjuk a Szentírásban: „*amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek*” (1 Kor 2,9). Ezért mondjuk *Canterbury Anselmussal* együtt mi hívők, hullámvölgyeinkben is: *Credo quia absurdum est. / Hiszem, mert hihetetlen!* Hisszük, mert hinni akarjuk, a szorongató tények ellenére is...

Mert, amit most tapasztalunk, az a veszteség ridegsége, de az elmúlás ténye a hívő ember számára nem az utolsó, a záróakkord, mert Istenre figyelve Jézus Urunk ígéretében bízva tudjuk, hogy a halál nem pont, hanem kettőspont, egy új létezés kezdete. Emberi lelkünk csak vágyat érez a továbbra, de Krisztus Urunk megígérte és valóságosan hirdette: „*Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig én bennem és én tibenetek*” (Jn 4,20).

Gyászoló Testvéreim!

A távozás természete, hogy üressé teszi azt az otthonunkat, azt a közösséget, amely szeretettel hordozta eltávozott szeretűnket. A tapasztalatunk bizony fegyelmez és figyelmeztet minket most is: *Palásti Péter* többé már nincs itt, üres a helye, néma a hangja és kezei, cselekedetei már nem szórják közénk szeretetét... Ha azonban csak a földieket észlelnénk és szomorúan nyugtáznánk a földi tényeket, akkor vigasztalhatatlanul csak zokognánk, mert örökre elveszítettnek éreznénk azt, aki minden szeretetével minket elhalmozott.

Gyászoló Testvéreim!

Testben ugyan vesztesek vagyunk és a veszteség nyomán kinek-kinek könnyek csordulnak szemeiből, de az Ige arra figyelmeztet: ne az elmúlóra, hanem az örökre szegezzük tekintetűnket! A veszteség fájdalma most ugyan belesikoltott életünkbe, mert kiszakadt életünkéből a társ, az édesapa, a barát, de ennek ellenére a hitünk azt súgja, s abban erősít: nem maradt üres a szentély, a szívünk!

Azért nem, mert a földi emlékek és szeretetszálak tovább is fennmaradnak... Igaz, hogy már nem a személy, hanem a tettek sora, amit Ő véghezvitt földi élete során... „tetteik elkísérik őket...” (Jel. 14,13). Azok az emberek ugyanis, akik Pétert körbevették családban, rokonságban, munkahelyén, még fel tudják idézni mindezeket. *Rédén, Naszályon, Bajon* és itt *Tatán* is. Péter soha nem felejtette el gyökereit, s mert számára az emberi kapcsolatok voltak a legfontosabbak – igazi kapcsolati ember volt(!) – ezért ebbéli elkötelezettségében számtalanszor meglepte barátait, munkatársait vagy éppen iskolás gyermekének osztályát, de felejtetetlen sokszor és mindenek előtt övét, a családját.

Istentől kapott belső irányítóját segítette ebben, s abban is, hogy mindig megtalálja a hangot embertársai felé az Élet Nagy Játékában, ahol ő is egy szenvedélyes játékos volt. Tudta: játszani az életet csak halálosan komolyan szabad, másképpen nem kapjuk meg belőle azt, amit sorsunkba kódolva elkészített nekünk az Isten!

Ezért az erkölcsi normáktól nem tért el, szavainak hitelességével erre figyelmeztetett úgy írásaiban, mint kommunikációjában, de utazásai közben is, melyeket akár hivatalból, akár családi indíttatásból vagy egyszerre mindkettőből tette. Ilyenkor soha nem szalasztott el alkalmat, szánt időt a találkozásokra, az emlékezésre, hogy gyakorolhassa azt, amit maga is nagyon szeretett: az *értéklátásra elvezetés művészetét!*

Ha ezekre az élménydús találkozásokra emlékezünk, akkor Péter tovább él és köztünk él. Ezért azt kell mondanunk, hogy bár előrement testvérünk jó reménységünk szerint titokzatosan ott, abban a nem látható világban él, de lélek-szeretben itt is otthon van, annak ellenére, hogy elköltözött ebből a küzdő világból. Szívünkben/lelkünkben velünk él, s emléke segít minket abban, hogy mi is az Élet Urához eljussunk. Péter tehát most is szolgálatot tesz köztünk; csak magasabb rendűt.

(A Gyászoló család kérésére a temetési szolgálatot Dr. Szalai Gábor ácsi plébánossal végeztem a Kocsi úti temetőben – evangélikus liturgia szerint –, de az elhunyt és a sír beszentelése katolikus szertartási rend szerint történt.)

Gyászoló Testvéreim!

Végezetül ne feledjük el, hogy életünk mint a fényt lobbantó gyertyaszálak, egyszer elégnék és végül egyszerű csonkká silányulnak... de amíg világítunk, eladdig – ahogyan Péter is élénk élté – ne a végre gondoljunk, hanem arra, amit előrement testvérünk is tudott és hitt: *földi hivatásunk a fényszórás és a világosság terjesztése!*

Most az utolsó földi útra kísértük el a szerető férjet, a gondoskodó édesapát, a hű barátot, a kollégát... Mindeközben nem szabad elfelejtenünk, hogy olyan úton haladunk ma, amely mindnyájunk közös útja (communio viatorum/úton levők közössége), olyan utat taposunk, amelynek végpontja: a szereteteink könnyeivel áztatott sírgödör.

De ez nem a záróakkord! A mi Istenben bizakodásunk azt a választ erősíti bennünk, hogy az Istenadta élet azt akarja, hogy a jótettek, a szeretetcselekedetek – örökké éljenek. És ez annál erősebb, minél világosabban áll élénk az a tény, hogy a földiek legkisebb paránya sem semmisíthető meg, nem tűnik el, nem válik semmivé.

Amikor a halállal való találkozás fájdalma belénkhasít, mert meg kell állnunk előrement testvérünk porhüvelyé mellett, akkor ez a szomorúság egyben figyelmeztessen minket: egyszer eljön a pillanat, amikor az a benyomásunk támad, már nem mi próbáljuk eljátszani az Isten által számunkra megírt dallamot – jóságban, szeretetben – hanem Isten dallama játszik el minket. Az Istenre figyelő hívő ember nagy felismerése, tudása, ami vezeti hitéletében is, hogy személyes sorsában Isten álmának megvalósítását munkálhatja itt a földi életben. Ez azt jelenti:

Tégy jót, amíg lehetőség van rá! Szeress, amíg teheted, hozz áldozatot a tiedért, amíg lehetőség van rá! Töltsd meg istenes tartalommal napjaidat, amíg tart a kegyelem ideje... Ez „*Az Úr félelme a bölcsesség kezdete*.” Nem rettenés ez, hanem annak elismerése, hogy Istenéi vagyunk. Hiszen „*akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk*”, ha zuhannunk is kell, csakis az Isten tenyerébe eshetünk... *Imádkozzuk hát Pétert az Ő kezébe!*

Mindenható örök Isten! te jó vagy minden teremtményedhez, és javunkra fordítod a szenvedést is. ezért hálát adunk neked Palásti Péter testvérünk koporsója mellett, akit elszólítottál ebből a világból.

Hálát adunk neked mindazért, amit atyai szereteted szerint cselekedtél rajta, minden áldásért, bánatért és örömért, minden megpróbáltatásért és vigasztalásért, amivel megajándékoztad őt földi életében. Hálát adunk mindazért a jóért is, amit általa adtál övéinek.

URunk! Könyörgünk hozzád elhunyt testvéreinkért. Légy hozzá irgalmas, és láttasd meg vele örök atyai szeretetedet. Könyörgünk hozzád a gyászolókéért. Vigasztald meg őket a te igéddel, hogy teljes szívvel reménykedjenek benned. Könyörgünk mindnyájunkért, vond magadhoz szívünket végtelen szeretetteddel, hogy keressük országot, cselekedjük igazságát, és békességgel fogadjuk el tőled keresztünket.

Add nekünk Szentlelked erejét, hogy a bűn ellen harcoljunk, a szeretetben növekedjünk, és a hitben megálljunk mindvégig, Jézus Krisztusért a mi élő Urunkért és megváltónkéért. Ámen.

(Búcsúzások...) ...Búcsúznak tőle a közeli és távolabbi rokonok, a barátok, a munkatársak, a jó szomszédok is, mindazok, akik tisztelték, becsülték és szerették őt! A *Tatai Evangélikus Gyülekezet* és *tatai Katolikus Gyülekezetek* nevében, szomorú kötelességet teljesítő barátként búcsúszom tőle én is!

Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban. Ámen.

fm

Kistemplomunkban január 11-én nagy eseményre készülődött a Selmeczi és a Ráncsik család. Márk és Rebeka ökumenikus esküvő keretében fogadtak egymásnak örök hűséget. Az alkalom nemcsak örömben és szép énekekben, de szolgálattévőkben is bővülködött: Köbli Tamás őriszentpéteri plébános prédikált, a liturgia szolgálatát Selmeczi Lajos nyugállományú evangélikus lelkész, Ráncsik Róbert akolitus (diakónus-segítő) és jómagam végeztük.

Nagy öröm és hála – kistemplomunkban

örömapák gondolatai egy ökumenikus esküvőn

Foto: Selmeczi Anna Lilla

LR: Kedves szolgatársam, Lajos! Szemem előtt, a gimnáziumi évek alatt vált a „legkisebb” gyermeketek, **Márk Benjámin** – akit csendesnek és rendkívül szorgalmasnak ismertem meg – **határozott, felnőtt férfivá. Most pedig Rebekájáért Isten előtt is felelősséget vállaló férjként állt meg az oltár előtt... Milyen érzések vetődtek fel Benned?**

egyeseket megkeményít, másokat Isten felé terel – én az utóbbiak közé tartozom.

80 év felett az ember minden napért hálás, hiszen a 90. zsoltárban olvashatjuk: „Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő”. Bizony, néha számolgattam az éveket és sóhajtottam nagyokat, csak ezt vagy azt a családi eseményt még megérjem! Hét gyermekünk-

többségét én keresztelhettem, mindezt ajándéknak és kegyelemnek éltem meg...

Most pedig nem tudok elég hálás lenni a Gondviselőnek, hogy nem csak Márk érettségijét, egyetemre indulását, de ezt a napot is, **Márk és Rebi** esküvőjét is megérhettem! Soli Deo Gloria!

LR: Kedves Róbert! Kevés katolikus embernek adatik meg, hogy az oltárnál liturgusként és örömapaként is megállhat... Milyen érzések kavargtak Benned?

Mindenekelőtt a hála érzése, mert minden úgy történt, sőt, jobban is, mint ahogyan elterveztük! Nagyon szép és emlékezetes volt az esküvő – persze egy esküvő mindig az –, de ez különleges volt, azt hiszem ez érthető, több szempontból is.

Foto: Oravecz Jónatán

Krisztushitemet végigkísérte a **józan-ság**, hiszen tudod, én nem rögtön mentem a teológiára, az élet egyik legnehezebb területéről, a bányából, kemény bányászok közül, akiket megedzett, s összekovácsolt lelkileg is az életveszélyes munka... Aki több száz méterre a föld alatt van nap mint nap, az bizony kimondatlanul is, de számol a halál lehetőségével. Ez

Foto: Oravecz Jónatán

ből hatnak a házasságkötésénél a liturgiában is részt vehettem – egy lányunk még ‘hátravan’, imádkozunk érte is és azért, hogy adjon még nekem erőt a Jóisten –, unokáim

Foto: Oravecz Jónatán

Érzelmek sokasága kavargott bennem azokban az órákban. Félttem, hogy lát-szani fog rajtam, hogy elérezékenyültem. Félttem, mert tudtam, hogy az egy láncre-akciót indítana el, és mi lesz akkor a szer-tartásból? Kértem Istent, hogy adjon erőt nekem, és Ő meghallgatott.

Furcsa ambivalencia, kettősség mun-kálkodott bennem. Egyfelől szomorúsá-got éreztem, mert szinte ott és akkor tudatosult bennem, hogy soha nem lesz már olyan mint régen. Rebi már nem hoz-zánk – az édesapjához, édesanyjához, testvéré-hez – jön „haza”, már nem mi leszünk a közvetlen családjá, nem velünk osztja meg először örömét, bánatát, stb. Ugyanakkor nagy boldogságot, örömet is éreztem, mert hiszen az történt, ami Isten akarata és amit a Szentírás tanít: „Legyen csak minden férfinak felesége és minden asz-szonynak férje.” (1Kor 7,2)

Eszembe jutott, hogy mit is jelent ke-resztény családjaink szépsége, egysége... Most, hogy *Rebeka* és *Márk* házasságot kötöttek, akkor egy test és egy lélek lettek. Keresztény házaspárként egyek lettek a hitben és egyek lettek az imáikban is. To-vábbá arra is gondoltam, hogy *Rebeka* és *Márk* házasságával egyesült – eggyé lett – egy mélyen vallásos katolikus család és egy mélyen vallásos protestáns, evangéli-kus család is. Folyamatosan az járt a fe-jemben, hogy a Mindenható Isten milyen nagy rendező, mondhatjuk: Ő a *Nagy Rendező*.

Foto: Selmeczi Anna Lilla

Úgy rendezte, hogy *Rebeka*, egy *katoli-kus teológus-lelkipásztor* lánya és *Márk*, egy *evangélikus teológus-lelkipásztor* fia találkozzanak, hogy általuk közvetlenül és közvetve is a szeretetben eggyé váljanak a keresztények, hogy Krisztusban eggyé vál-junk.

Hálát adok Istennek, hogy nekem méltatlan és bűnös embernek megadta azt a kegyelmet, hogy ennek a csodálato-san szép szertartásnak nemcsak mint apa, hanem mint lelkipásztor is részese lehettem és szolgálhattam a lányom eskü-vőjén. Nem tudom, hogy volt-e már olyan

Foto: Oravecz Jonatán

Foto: Selmeczi Anna Lilla

házasságkötés Magyarországon, ahol egy evangélikus lelkipásztor fia és egy katoli-kus lelkipásztor lánya házasodott össze úgy, hogy az apák szolgáltak a szertartá-son. Nem tudom. Azt viszont tudom, hogy felemelő és egyben különleges érzés is volt nekem.

Hálás vagyok *Köbli Tamás őri-szentpéteri plébános*-nak, hogy alázatos magatartásról tanúsá-got téve, a szertartás menetében átengedte nekem azon részek végzését, melyeket az egyházjog megenged.

„A szeretet a sze-retet által növeks-zik” – mondja *Szent Ágoston*.

Ez a mondat jutott eszembe, amikor ott álltam az oltárnál és körbenéz-tem. Mögöttem egymás mellett evangéli-kus lelkész és katolikus plébános állt, mellettem a másik „örömapa” szolgált, előtttem *Rebeka* és *Márk*, a padokban pedig ott ült „összevegyülve”, eggyé válva a két család. Mérhetetlen szeretetet érez-tem. Ott volt közöttünk maga A Szeretet. Ezeket az érzéseket nem is lehet szavakba önteni. Azért nem, mert pontosan nem tudják leírni az ember által alkotott, kita-lált szavak azt az érzést, amit Isten jelen-létében érzünk. Hiszem, hogy az ökumenikus házasság, az ökumenikus családok rendkívüli hatással lehetnek az ökumenére, arra, hogy mi, keresztények „egyek legyünk” újra. Ugyanis ez Krisztus akarata. Nekünk, hívó keresztényeknek nincs is más dolgunk, mint, hogy az Ő akaratát teljesítsük! Nekem, akinek valódi fájdalmat okoz a keresztények szétszakí-tottsága, különös isteni kegyelemnek szá-mít *Rebeka* és *Márk* házassága. Hiszen ők szerelmükön túl tanúságot tettek a krisztusi szeretetről is!

A mai szekularizált világ számára ért-hetetlen a keresztény ember hite. Mert a

mi hitünk szinte minden kérdésben az el-lentéte a világban „rendként” elfogadott, „modern társadalmi folyamatoknak” ne-vezett dolgoknak. A mi életünket csak úgy lehet megérteni, ha „eltemetjük” magunk-ban az őembert, Isten akarata szerint cse-lekszünk, megtartjuk a Krisztus

parancsolatait, és így új emberré, krisztusi emberré válunk. Ahogy Pál apostol is mondja: „Élek, de már nem én, hanem Krisz-tus él énbennem.” (Gal 2,20) Ez a mi feladatunk: rálépni arra az útra, amit Ő mutatott meg ne-künk. *Rebeka* és

Márk rálépett erre az útra külön-külön is, de a keresztény házasságban ezt egy test-ként és egy lélekként teszik most már.

Ilyen gondolatok jártak tehát a fejem-ben azokban az órákban. A *krisztusi sze-retet*, az *apai féltés*, a *lelkipásztori remény* és még sok jó érzés keveredett bennem. Könyvtárnyi irodalom született már ezekről az érzésekről, így én csak pár mondatban vázoltam, hogy mi játszódott le a lelkemben.

Köszönöm Neked, s Mindannyiótoknak, akik szolgálatukkal emelték e szép nap ünnepi fényét! Isten áldása kísérje az „ifjú párt”, s családjaikat!

Foto: Selmeczi Anna Lilla

Gondolatok a Házasság Hetében

Izsák ekkor bevezette Rebekát anyjának, Sárának a sátrába, és feleségül vette Rebekát. Izsák megszerette őt, és megvigasztalódott anyja halála után. 1 Móz 24,67

Amióta férfi és nő együtt élnek – vagyis Régóta –, soha ennyi házassági szakadás, párkapcsolatra szakosodott pszichoterapeuta, nemkülönben társkereső szolgáltatás még nem volt a világban, mint manapság. Mindezek ellenére mélyponton van a házasulandó kedv – nemcsak a szingli-lét favorizálása miatt – a válások száma pedig a statisztikai eget veri... Hogyan csinálták a régiek, mit tudtak, amit mi nem, hogy tartósabbak voltak kapcsolataik vagy csak egyszerűen a szigorúbb közérkölcsek tartották fenn a látszatot, s az asszonyok „bölcsebbek” voltak, anyák továbbadták az igazságot lányaiknak mondván, hogy „egy asszony köténye mindent eltakar”?

Nagyon régen a feleségeket vették vagy rabolták. Ez utóbbi esetben nem lehetett „reklamálni” – egyébként igen, s visszakövetelhetők a jegyajándékokat. Civilizált, keresztény világunkban többnyire lehetőség van a társ szabad megválasztására, de a helyzetet ez sem javítja. Egyes párkapcsolat-szakértők szerint örök szerelem nem is létezik. Az nem más, mint ideál, ami után törekszik az ember – jobb esetben... Természetesnek kell venni, hogy a vágyak fokozatosan kihűlnek, s ezért állítólag három év után még a legnagyobb szerelmek is szükségszerűen véget érnek. Bele kell vagy bele lehet ebbe nyugodni? Mi kell ahhoz, hogy a szerelmet ne váltsa fel a korrekt kapcsolat, mit kell tenni ahhoz, hogy egy házasság valóban a sírig tartson? Vagy ezek a kérdések csak a konzervatívok problémáit tükrözik?

Izsák megszerette Rebekát... Azt olvashatjuk ebben a bibliai fejezetben, hogy „a leány igen szép arcú volt, hajadon, akinek férjével még nem volt dolga.” Kíváncsi teremtés lehetett tehát, akin megakadtak a férfiszemek – de ahhoz, hogy valakit „megszeressünk”, nem elégséges csak a szexuális vonzódás. Igaz ez visszafelé is: hiába minden egyéb tulajdonság, az nem pótolhatja a vágyat. (Az ÚR Isten azonban nagyon jól megteremtette az embert, s a fiatalságnak olyan báját kölcsönzött, amely nemcsak vélt, de a valós csúnyságot is megszépíti!) Így mindenki szinte egyenlő eséllyel indul a társkeresésben. Azért csak „szinte”, mert, aki nem készül a házasságra, az olyan, mint az éretlen gyümölcs – meg lehet enni, de csak problémák származnak belőle...

A hívó ember Isten előtti felelősséggel keresi társát, s „nem adja alább a mérce”... Tudja, hogy egy hosszútávon jól működő kapcsolatnak – házasságra ez kiváltsággal – alapja csakis az őszinteség, a

kölcsönös bizalom lehet. Ennek megszerzéséhez bizony idő kell, s ha nem hiszünk az Isten rendelkezésében, amit felépítettünk, azt pillanatok alatt elveszíthetjük...

Manapság nem kell a fiataloknak küzdeni az együttélés lehetőségéért, de könnyen el is válnak. Nincs bennük elég elszántság. A házasság megtartásához bizony nagyon sok erőre, türelemre, megértésre és akaratra van szükség, s a keresztény ember jól tudja, az „utánpótlás”, a plusz-szeretet csak fölülről jön.

A legfontosabb, hogy a hozzánk rendelt emberrel kössük össze az életünket, mert a romantikusan átandalgott délutánokat az együtt töltött hétköznapiak követik. Az Istenben bizakodó emberek ezért nemcsak a születésnapokat, a karácsonyt vagy a húsvétot ünneplik meg, de a hétköznapiak erotikájában/romantikájában ünnepes pillanatok is teremtenek egymásnak, hogy újra rácsodálkozzanak a legnagyobb ajándékra, hogy összetartoznak...

fm

TÓVÁROSI IMAHÁZ KISTEMPLOM

Felújításra kerül a Tóvárosi Imaház
S bennünk ég a láz
Még ha tornyot, s harangot is kapunk
Ekkor lesz jó nekünk a napunk
A sok imádság nem volt hiába
Most következzen hát a hála
Hálát kell adnunk az evangélikusoknak
Hogy ők minket befogadtak
Jó volt ide jönni, ez nagyon jó
A tiszteletes úr egy Frankó
És ő mindig szívesen látott
Ezért lelke legyen áldott!
Talán sok gondot nem okoztunk
Hál' Istennek már elhurcolkodtunk
Elkészült az Imaházunk
Szép lett, már kistemplomnak látjuk
Holland testvéreinknek is hálát adunk
Hisz orgonát tőlük kapunk
És még a gondnok uraknak
Kik e helyen fáradoztak
Dezső bácsi a legöregebb szolgáló
Volt is itten sok-sok dolga
Könnyes szemmel viseli
Mikor a tornyot figyeli

Szeretettel: Marosi Lajos
2019. december 26.

(Református presbíter testvérünket „megihlette” tóvárosi imaházuk felújítása – valamint decemberi LR-cikkünk –, s kedves versikéjével is kifejezte háláját a Gondviselés Istenének.)

Január 27-én megtartottuk ezévi első, zárszámadó presbíteri ülésünket, melynek keretében először meghallgattuk Szélesné Szabó Teodóra pénztárosunk jelentését, majd elfogadtuk a 2020-as pénzügyi esztendő költségvetési előirányzatát is. Ezek után a lelkész aktuális gyülekezeti ügyekről tájékoztatta a presbitériumot.

Január 30-án a Kocsi úti temetőben elkísértük utolsó földi útjára Palásti Péter (róm. kat.) testvérünket, akit 64 éves korában szőlített magához az ÚR Isten. A Gyászoló család kérésére a temetési szolgálatot az evangélikus liturgia szerint én végeztem, de az elhunyt és a sír beszentelése katolikus szertartási rend szerint történt, amit dr. Szalai Gábor ácsi plébános végzett el. Isten tegye áldottá előrement testvérünk emlékét, s adjon a Gyászoló családnak békességet! (Elhangzott prédikáció a 8-9. oldalon olvasható)

Gyülekezetünk legújabbkori történetét feldolgozó 150 oldalas színes fotókkal illusztrált könyv MÉG KAPHATÓ! Vasárnaponként pénztárosunknál önköltségláron (4000 Ft) megvásárolható.

Olvasd, linkeld!

Vidd el az otthonmaradtaknak!
Itt olvashatóak a korábbiak:

http://tata.lutheran.hu/ujsag_hirlevelek.htm